

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΚΑΤΑΛΒΑΙΝΩ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

(Ένα διασκεδαστικό άρθρο της Ντιάνας Βύνναρντ, του γνωστού «αστέρας» της «Φόξ-Φίλμ» για τις ιδιοτροπίες των συναδέλφων της).

ΑΘΕ «αστέρας» που σέβεται την αξιοπρέπεια του και τη φήμη του, έχει τούλάχιστον μία ιδιοτροπία. "Αν ή ιδιοτροπία αυτή δεν είναι έμμεση, φροντίζει πάντα να την αποκηρύξει με τον πιο εύκολο τρόπο... Δεν είναι διόλου δύσκολο να κάνει κανείς τον έμμετρο... Η δική μου όμως ιδιοτροπία, σπειρώ να σας το δηλώσω, είναι ριζομένη μέσα μου από την ημέρα που γεννήθηκα. Μόλις άνοιξα τα μάτια μου, ο κόσμος παρουσιάστηκε μπροστά μου σαν ένα αξιοπερίεργο θέαμα κι' από κείνη τη στιγμή δεν έπαυα πεινά να τον κοιτάζω, να τον εξετάζω... Βλέπετε λοιπόν ότι η ιδιοτροπία που έχω σήμερα να παρατηρώ με περιέργεια τις φίλες ή τους φίλους μου κι' έλο τον κόσμο, είναι μια πολύ παλιά... μακία. Μη νομίζετε ωστόσο ότι είναι μια απλή γυναικεία περιέργεια. "Οχι! Ριζώω πάντα μια φρενιλική ματιά σ' όποιον βρίσκεται μπροστά μου, γιατί άγαθό με πόθος την... ψυχολογία! Προσέχω πως κινείται, πώς μιλάει, πώς κώχεται, τι διαβάζει κι' από τις παρατηρήσεις μου αυτές καταλαβαίνω το χαρακτήρα του. Αυτή ή μέθοδος μου είναι αλάνθαστη. Έχω κάνει άνορθιτες παρατηρήσεις στους «αστέρες» του Χόλλυγουντ και κολλοκείνω σήμερα να πιστεύω ότι ξέρω καλύτερα απ' αυτούς το χαρακτήρα τους. Μπορώ να σας φέρω άπειρα παραδείγματα. Από πού θέλετε ν' αρχίσουμε; "Ας αρχίσουμε από το πιο άπλο, από το πιο πρόχειρο. "Ας δούμε πώς διαβάζουν οι «αστέρες» την έφημερίδα τους...

Η Τζόν Κράουφορντ διαβάζει την έφημερίδα της κάθε άπόγευμα, στο σπίτι. Την άνοκει άργά, με κάποια άδιαφορία και ερχεται πρώτα μια ματιά στη σελίδα της υόδας. Κυντάζει τα τελευταία εθροπαϊκά μοντέλα, τα σχολιάζει, λέει τι δεν της άρσκει και πώς θα ήθελε να ήταν αυτή ή εκείνη ή τουαλέττα και, τέλος, προσέχει κάποις τρωσσότερο στά χρώματα που θα φορεθούν ύστερα από λίγο, για να είναι βέβαιη ότι τα χρώματα που θα διαλέξη για τις τουαλέτες της δεν θα τα φορέσει πριν απ' αυτήν κανένας άλλος αστέρας. Έπειτα, με την ίδια άδιαφορία, γυρίζει τις σελίδες και διαβάζει την κοσμική κίνηση.

Αυτό το μικρό παράδειγμα νομίζετε ότι δεν είναι άρκετό για να ίπκαζώω τον χαρακτήρα της Τζόν Κράουφορντ; Μά είναι πασίγνωστο ότι ή αντίπαλος της Γκρέτας Γκάρμπο είναι υπερβολικά κοκίττα και εσώα...

Ο Ουάλλας Μπέρου άνοκει άπότομα την έφημερίδα και διαβίζει άμέσως τα άεροπορικά νέα. Άφοσύνεται στη μελέτη της περιγραφής κάθε καινούριου φαντάς κι' έπειτα έκαφέρει τις κρίσεις του ύπορα και με νευρικές κινήσεις σαν να μιλάωω με τον συνομιλητή του. Ο Ουάλλας Μπέρου, σάς πληροφορώ, άν δεν το ξέρετε, ότι είναι ο καλύτερος πιλότος του Χόλλυγουντ...

Ο Τζόν Τζάμπερτ διαβίζει κάθε πρωί όλες τις μεγάλες έφημερίδες της Καλιφορνίας. Τι νομίζετε όμως ότι προσέχει; Ένδιαφέρεται πάντα να μάθω ή γίνεται έξω από το Χόλλυγουντ, σι' άλλα κινηματογραφικά «στούντιο» της Εθρώπης. Προσέχει κάθε καινούριο «αστέρας» και παρακολούθει βήμα προς βήμα τους ήθοσιούς του κινηματογράφου που δεν έφτασαν ακόμα στο Χόλλυγουντ. Η πιο μεγάλη τώρα διασκεδάσις του είναι να κάνει διάφορα προγνωστικά: «Βλέπετε άυτόν, λέει στους φίλους του δείχνοντας τη φωτογραφία του τάδε ή το δεινά «αστέρας» της Εθρώπης, αυτός μέσα σε τόσον καιρό θα βρίσκεται εδώ». Και, με την άλήθεια, ο Τζόν Τζάμπερτ δεν γελείται σκεδόν ποτέ του. "Έχει ένα άξιοθαύμαστο ταλέντο μάγου!

Ο Ραβόν Νοβάρο, άπου διαβίζει πρώτα την Ισπανική έφημερίδα του Λός "Αντίελες, καταβροχθίζει κάθε άρθρο για τη μουσική κι' έπειτα προσέχει μια ποδή μια όλες τις άγγελίες των συναυλιών. Συμπέρασμα: Ο Ραβόν Νοβάρο άν δεν γινόταν «αστέρας» του κινηματογράφου, θα γινόταν μεγάλος μουσικός!...

Η Νόρμα Σπέρ διαβίζει πάντα την έφημερίδα της το μεσημέρι, μετά το φαγητό. Έκείνο όμως που την ενδιαφέρει δεν είναι ούτε ή πολιτική, ούτε ή κοσμική κίνηση. Είναι το Χρηματιστήριο! Η ματιά της θα πέσω άμέσως στο δελτίο του Χρηματιστηρίου. Θα δη πρώτα τις τιμές του συναλλάγματος κι' έπειτα θ' άρσοιωθ ή στη μελέτη του Δελτίου Διακιμάνσεως των μετοχών... Δεν περιμένετε τώρα να σάς πώ

έγω ότι ή άσπρη Νόρμα είναι ή πιο καταπληκτική έπιχειρηματίας του Χόλλυγουντ. Θα το ξέρετε...

Ο Γράου Κούπερ είναι μακιάδης άναγνώστης των ταξιδιωτικών περιγραφών. Διαβίζει πάντα μ' έξαιρετική εγχαρίστησι τις άναποκρίσεις που στέλλουν οι περιοδεύοντες συντάκτα των έφημερίδων και ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον «αστέρας» τη... γεωγραφία. Μπορεί να σάς πώ άμέσως σε ποιο μέρος άρρωδώς βρίσκεται μια πόλις που έσείς την άκούτε για πρώτη φορά και που μαθαίνετε ότι είναι στη Μαντζουρία ή στο Τράνσβαλ! Ο Γράου Κούπερ είναι γνωστό ότι λατρεύει τα ταξείδια και ήρλενε τρομερά τους έξερευνητάς...

Η Μάξ "Ηβανς θα κληθή άμέσως στην πρώτη έφημερίδα που θα βρω μπροστά της τη στήλη ή την σελίδα της κοινωνίας. Μ' αυτό τον τρόπο έχει μάθει άπειρα πράγματα για την κοίττα και ξέρει να σάς φτιάξη τα πιο άμορφα και τα πιο περιέργα γλυκά. "Έχει ένα έξαπλητικό ταλέντο... μαγειρίσσαι! Κι' όμως είναι τόσο χαριτωμένη, τόσο νόστιμη, τόσο άεινη, ώστε νομίζω κανείς ότι μια γυναίκα δεν θα μπορούσε να ενδιαφέρεται για τίποτε άλλο παρά μόνο για μεταξωτά ύφασματα και για φρουφόνια...

Ο Τζόν Μπάροουμ δείχνει πάντα μεγάλη περιφρόνησι για τα πολιτικά νέα και δεν διαβίζει παρά μόνο ότι άφορα τον Πάγκωο της Ουάλλιας και την άνδρική μάδα. Είναι ο «δικαιτητής» της κομάρτητος στο Χόλλυγουντ και, μολονότι παντρεμένος, έξακολουθεί να έμμανίζεται ως δανής... Ο Πάγκωο της Ουάλλιας είναι κι' αυτόν ο «βασιλεύς» του Σιξ και γι' αυτό προσέχει πάντα κάθε καινούριο «φωσσάσιόν» του... "Όταν, έδώ και λίγο καιρό, ο διάδοχος του άγγλικού θρόνου «έλάνασε» ένα κοστούμι του γούλφ με μαύρα και άσπρα τετράγωνα, ο πρώτος που φρόσε στην Άμερική παρόμοιο κοστούμι ήταν ο Τζόν Μπάροουμ!

Ο Κλάου Γκράιπλ διαβίζει την έφημερίδα του στο «στούντιο», ύταν του μένει καιρός. Μά δεν τον ενδιαφέρει κομμάτι άλλη σελίδα εκτός από τη σελίδα των σπόδ. Είναι μακιάδης λάτρης του ποδοσφαίρου και του σόρτμποτ και ξέρει πάντα να σάς πληροφορήσει για την τελευταία συνθήσι των καλύτερων ποδοσφαιρικών άμάδων της Άμερικής. Ο ίδιος ωστόσο δεν παίζει ποδοσφαίρο. Πρωτιμά το μπαίτς-μπούλ κι' άν δεν ήταν κινηματογραφικός «αστέρας» πού του μεγέθως, θα ήθελε να είναι... Μπόου Ρούθ, δηλαδή «πρωταθλητής» του μπαίτς-μπούλ...

Ο Φίλιπς Χόλμς διαβίζει πάντα την έφημερίδα που με μια θρησκευτική, θα έλεγε κανείς, ευλάβεια. Και ξέρετε τι τον ενδιαφέρει; Η διεθνής πολιτική! Καταβροχθίζει κάθε ήμερα άναριθμητες σελίδες με πολιτικά άρθρα και ξέρει να σάς πώ την πολιτική κατάσταση όλων των κρατών της Εθρώπης. Ο Φίλιπς Χόλμς έγινε κατά λάθος κινηματογραφικός «αστέρας».

Αν ήξερε να έμμεταλλεύη αυτό το πόθος του για την πολιτική πού έφθει στο Χόλλυγουντ, θα ήταν άσφαλός σήμερα μια μεγάλη προσωπικότης της πολιτικής ή της διαπολιτισμίας...

Ο Γουόλτερ Χούστον, ο περίφημος Άμερικανός ήθοσιός της πρόδας που «γυρίζει» σήμερα στο Χόλλυγουντ διάφορες ταινίες, δεν διαβίζει από μια έφημερίδα τίποτ' άλλο παρά μόνο το Μιστερολογικό Δελτίο! Τον ενδιαφέρει πάντα τι καιρό θα κάνει την άλλη ήμερα. Κι' αυτά, άχι γιατί έχει μέτρα του το πόθος της μετεωρολογικής, άλλα γιατί διασκεδάει από την καρδιά του όταν βλέπει να διασκεδώνται με τον πιο άξιοθρηνητο τρόπο τα προγνωστικά του μετεωρολογικού σταθμού του Χόλλυγουντ! Ο Γουόλτερ Χούστον είναι ο άθροστος που χάζεσαι με την δυστυχία των άλλων... Κατά βάθος όμως είναι άγαθός σαν ένα μικρό παιδί...

Όσο για τον μικρούλη Τζαϊν Κούπερ, ο διάσημος αυτός λιλιπούτειος «αστέρας» διαβίζει άπλήστως την κοσμική σελίδα μιας έφημερίδος. Διασκεδάει άκόμη και με τις γελοιογραφίες, τις όποιες κόβει προσεχτικά και τις φυλάει μέσα σ' ένα πλώριο λεινωμα. Αυτός όμως είναι άκόμη τόσο μικρός, ώστε άναγκάσμαι να δηλώσω ότι ο χαρακτήρας του είναι... άχαρακτήριστος!

Θέλετε να σάς φέρω κι' άλλα παραδείγματα; Μου είναι πολύ εύκολο. "Ας ριζοίμε τώρα μια ματιά στους «αστέρες» όταν άναπαύονται στο «στούντιο».

Η Τζόν Κράουφορντ διαλέγει μια άναπαυτική χαμηλή πολυθρόνα

Η Ντιάνα Βύνναρντ

να, κάθεται κοντά σ' ένα γραμμόφωνο και κλείνοντας τ' αμάτια, ξεκουράζεται, ακούγοντας τ' αγαπημένα της κομμάτια.

Ο Νιλς Άστερ, μόλις βρή λίγο διαθέσιμο καιρό, βγαίνει από το σκοτεινό και πηγαίνει να κάνει ένα μικρό περίπατο στον καθαρό αέρα. Βλέπετε ότι ξεκουράζεται μ' ένα πρωτότυπο και πολύ υγιεινό τρόπο...

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι αποτραβιέται μόνος του σε μιά γωνιά, κάθεται μπροστά σ' ένα τραπέζι και βγάζει από την τσέπη του την αχώριστή του τράπουλα! Ξεκουράζεται λοιπόν κάνοντας τη μιά ύστερα από την άλλη αναριθμητές πασιέντσες...

Ο Αιονέλ Μπάρομιαρ κάθεται στον βραχί και διαβάζει την εφημερίδα του. Όταν όμως αντιληφθεί ότι δεν τον κυττάζει κανείς, βγάζει το κορνέ του κι αρχίζει να κάνει διαφόρους λογαριασμούς.

Ο Τζόν Τζάμπερτ, όταν τελειώσει το εργάσιμω μιάς σπέρης, δεν μπορεί να μείνει ούτε μιά στιγμή άκίνητος. Τριγυρίζει εδώ κι εκεί και περιμένει αναπόσιμα τότε θα τον ξανακαλέση ο σκηνοθέτης του...

Ο Κλάρκ Γκρέντλ λατρεύει την πάτα του. Κάθεται αναπαυτικά σε μιά πράσινη πολυθρόνα και βυθίζεται μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού. Είναι ο πιο σιωπηλός κι ο πιο ήσυχος αστείονας κι όπως βλέπετε, ξέρει να ξεκουράζεται καλύτερα απ' όλους...

Η Νόρμα Σήρερ στριγγίζει τον άρραυα της σ' ένα μαγνήτιμα κι αρχίζει ατέλειωτες συζητήσεις με τους μηχανικούς και τους βοηθούς του σκηνοθέτου. Βρίσκει πάντα να κάνει ένα σωφό παρατηρήσεις γιατί πάντα δεν μένει ικανοποιημένη από τους άλλους. Έχει τη γνώμη πως κανείς δεν κάνει καλύτερα τη δουλειά του από αυτήν...

Ο Ραμόν Νοβόροφ αποτραβιέται σε μιά ήσυχη γωνιά κι έχει κι παίζει την αγαπημένη του κιάρα ή αρχίζει να σερβίζει κάποιο τραγουδάκι...

Ο Μπάστερ Κίτον ξεκουράζεται κάνοντας μερικά ασκήσεις ισορροπίας. Τού άρεσει ακόμα να κάνει τον ταχυδακτυλουργό και διασκεδάει με τ' εκπληκτικά τεχνάσματά του στο τον κόσμο του σκοτεινίου.

Τέλος, ο μικρός Τζάιν Κόλτερ αναστατώνει τους αστείονες ισορροπίας. Τού άρεσει ακόμα να κάνει τον ταχυδακτυλουργό και διασκεδάει με τ' εκπληκτικά τεχνάσματά του στο τον κόσμο του σκοτεινίου.

Δεν βροσκοτε λοιπόν ότι η ιδιοτροπία μου της ψυχολογίας είναι μιά «δόξα» από τις πιο διασκεδαστικές, αλλά και τις πιο χρήσιμες; Έχω τόσο ξεασκήθη σ' αυτό το «σπότυ», ώστε με την πρώτη ματιά που θα ρίξει σ' έναν άνθρωπο, μπορώ άμεσα να καταλάβω τον χαρακτήρα του...»

ΝΤΙΑΝΑ ΒΥΝΥΑΡΝΤ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο Έρωσ!... Τι είναι, λοιπόν, εκείνο που κάνει τόσο ολέθριο το θείο δόρυ της αγάτης;... Όπως εκείνοι που ζούσανε λουλούδια, για να τα μωριστούνε πιο καλά, τα βιάζοντε στον τάφο τους κι έχει τ' άφρονε να μωρισθούν, έτσι κι εμείς κλεινομε μέσα στην καρδιά μας τ' άσθενικά πλάσματα που λατρεύομε για να τα ιδούμε να χάνωνται ύστερα και να πεθαίνουν.

—Στο πρώτο πάθος της, η γυναίκα αγαπάει τον έρωστή της, ύστερα αγαπάει μονάχα τον έρωτα. Γιατί ο έρωσ είναι για τη γυναίκα σάν το καλό φόρεμα που σφάνει στο σώμα της και της πηγαίνει τόσο όμοια, ώστε να μη θέλη να το βγάλει. Αν θέλετε, μπορείτε να εξετάσετε και θα ιδίτε πως αυτό είναι αληθινό: Στην αρχή ένας μόνον άνθρωπος μπορεί να συγκινήσει την καρδιά της, ύστερα όμως ποσιμιά τον άντρα γενικά, χωρίς να την ενδιαφέρουν τ' αφέσοια.

—Άλλοιμονο!... Τίποτα στον κόσμο δεν είναι πιο δυνατό από την καρδιά —από την καρδιά που μπορεί να αίστανταιρφή. Εβγυρισμένοι, τρισευδαίμονες εκείνοι, των οποίων η καρδιά —το ευγενέστερο όργανο του ανθρώπινου σώματος— συντριβεται στην πρώτη πτώση. Αυτοί τουλάχιστον δεν βρίστανται την καταθλιπτική πέσι των χρόνων, όταν η μιά μέρα διαδέχεται μονότονα την άλλη, σοσιάζοντας στην ψυχή τους πόνοους εκείνοους, που ο άνθρωπος όμειλε να υποφέρει σιωπηρά. Γιατί αυτό είναι το πιο άλλοκοτο αξίωμα της ζωής: Να φέρη τις ρίξες της βαθύτερα μέσα σε κείνοους που μ' όλη τους την καρδιά έσπθιμοιν το θάνατο.

—Και όμως πάντοτε θα υπάρχουν ποιητά. Αν και η δόξα δεν νε παρή ένας κωνός, όμως ο κωνός αυτός είναι ούρανο θυμίαμα για τον άνθρωπο και το ανήσυχο αίσθημα που βόηκε τους πρώτοους σίχους, θα ζητη πάντοτε να βρη εκείνο που και άλλότε ζητούσε. Γιατί όπως τα κίματα σπάζουν τέλος στην αερογιαλιά και διαλύονται σε άφροους, έτσι και τ' αθή αφού φτάσουν στο τελευταίο όριο τους, διαλύονται σε ποσιμα.

—Το θέλητρο καταστρέφεται άπ' τον υπερβολικό έηλο γι' αυτό, ή άπ' την υπερβολική αδιαφορία.

—Όπως η σταλαγματιές του νερού τρώνε σιγά-σιγά την πέτρα, πάνω στην οποία πέφτουν συνεχώς, έτσι και τ' άδωρα της λήτης φθείρουν σιγά-σιγά την ψυχήμας.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

Άφου με τη δική σου έξησα ζωή, άφου σιμά σου ευτύχησα στιγμές να μένω και ήτια της ψυχής σου τη γλυκειά πνοή πουναι σά μύρο μέσα στη σιά κρυμμένο...

Άφου άκουσα τ' αείλη σου να μου μιλούν τα λόγια που σκαρποδουν μέσα στην καρδιά μου, άφου να κλαίνε είδα και να μου γελούν τα μάτια και το στόμα σου μαρός στα δικά μου.

Και στην άπελπισμένη μου είδα κεφαλή να λάμψη άρτίνα του άστρου σου κρυφή για μένα, κι είδα στη λήνη της ζωής μου τη θολή να πέσουν ρόδα από τις μέρες σου κομμένα...

Μπορώ να πω στο Χρόνο τώρα τον ταχύ: —Πέονα και φύγε!... φύγε μακριά από μένα. Έχω λουλούδι άμάρσαντο μέσ' στην ψυχή, φύγε με τ' αουλούδια σου τα μαρμένα!

Δεν θα μου γύσης ούτε μιά στολαγματιά άπ' το νερό που μωδώνει ζωή στο στήθη. Περισσότερη άπ' τη στάχτη σου κρωτά φωτιά, κι έρωτα δυνατώτερον άπ' τη δική σου λήθη.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

(Του ENRIE DE REGNIER)

Είν' έτσι όμοια άπόψε ή δίκη, των δέντρων καθώς πορφράνει το χρυσό, που λές ή μέρα που πάει να σβόση, το θάνατό της κάνει έπισημο κι άσφο.

Το σούφροτο στα ρόδα πάνω, είν' έτσι διάφανο, ήσυχο, γλυκό, που δεν έλλεισαν όλα και το χέρι βάνο, και κόφτω ένα για σένα, ρόδο άρχο.

Έτσι τ' αφύλα σιγανά θροούνε τόνα με τ' άλλο ή δια μαζύ, όπου δεν ξέρω αν τ' αείλη σου γελούνε, ή αν το άσος τρέμει στη σιγή.

Το ποταμάκι στο λειβάδι τρέχει, έτσι γλυκά-γλυκά, που λές, των καλιμών τα γαλαζοφύλα πως βρέχει, ή πως έσθ από άγάτη κλαίς.

Κι ή νύχτα ή σκοτεινή, να, κατεβαίνει, χρυσή, μετάξην άπ' τα βάθη της σιωπής: κι' έτσι άκόμα το φθινόπωρο ξοστάνει, που θέλ μπορούσε και γυμνή η κομηθής.

STANCES

(Του JEAN MOREAS)

Λοιπόν θ' άνθιστε, ο πρόσχαροι άνθάρκοι, ξανά! Νά, κλωνογέρουν τοξοτά και με το θρόσιμά των, τα δέντρα —φύλακες πιστοι των θλιθερών μυημάτων,— πέρα τα κομηθία γιομίζον, τα παληρά!

Δέντρα, πραιοινούστετε τ' άνατά κλαριά σας! τότε που θάρθ' ή μισητή κι' άγρια νοτιά μ' όρη, θα πάρη το χρυσάφι της άπ' τα νεροφύλλα σας! για να μπορέση πιο άμορφη και κείνη να γενή.

Ο ΑΡΙΜΑΝ

(Του ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

...Του άνοίγονν δρόμο από βραδυς τα σύνερα, το κίμα, και σπέρτρο φειδοσύλλωστο στα χέρια του κρατεί. Σκάθει ή ματιά του, ή καθεμιά, στη γη κι άπόνα μνήμα— σ' άνήμοους κι' άστραυόδροντα τη νύχτα περπατεί.

Φυσάει κι' ή θάλασσα βογγάει και τρέχει σάν καμίν, ξαναφυσάει κι' άπόρησι του δίνει ή άστρατι. Το σκότος σ' ένα βλήμμα του, τον ήλιο κατακαίει σάν περπατεί, άπ' τα θέμεια ραγίζεται κι' ή γη.

Όπου γυρίσει, όπου σταθή, το θάνατο σκορτάζει, γι' αυτόν ο βόγγος, ο στεναγμαίο γλυκειά είναι μοσιική μ' ένα λαρόφου του φώσημα, τ' άμυταν μηδενίζει και σε παλάτια πύρανα, στον Άδην κατοικεί.

(Άνεκότες μεταφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

